kon natuurlijk alleen 's avonds aan worden gewerkt, wanneer de kleine naar bed was...

Lusteloos, met schier uitgedoofden blik en expressieloos gezicht staarde ze naar de voorwerpen op de tafel. Die bonte glazen balletjes zouden in festoenen hangen door het donkere sparregroen dat blinkend bestoven zou zijn met zilveren sneeuwvlokken, een web van gouden draden kwam er rondomme gespannen, en de kleurige kaarsjes werden bekroond met wapperende vlammetjes als oranje wimpels van vuur. In haar verbeelding zag ze den boom versierd en de lichtjes aangestoken. En Pop zou eromheen willen dansen als vorige jaren met één handje in haar hand en het andere handje in die van..... Hans, maar Hans zou er niet bij zijn, en nooit meer. Geen voet zou hij meer over den drempel van dit huis zetten, had hij met harden ernst, eeuwig plechtig bijna, tegen haar gezegd. Ten afscheid. Maar Pop zou ook zijn hand willen vasthouden om met hem te dansen. Pop zou hem willen laten zingen zijn lieve of leutige liedjes. Pop zou op zijn hoogen schouder willen klimmen, om als het zingen en dansen gedaan was, de kaarsjes een voor een uit te blazen. Pop zou dat alles willen en nog zooveel meer.... Maar hij was er niet, en zou nooit meer een voet over den drempel zetten...

Luid geschrei van de kleine, die boven in haar bedje lag, deed de moeder plotseling uit haar droef gemijmer opschrikken. Ze ijlde de trap op, nam het kind in de armen, en trachtte het te sussen. Het eveneens toegeschoten dienstmeisje had het licht aangestoken, en bij den aanblik van het van pijn verwrongen gezichtje en de radeloos uitpuilende oogjes van Pop leek de moeder wel uitzinnig van angst te worden. Het kind trapt woest met de beenen, en gilde, gilde. De moeder legde het kind weer op bed, en poogde het met streelen en vriendelijke woorden te sussen, doch het baatte niet. Het gillen hield aan. Hulpeloos keek zij naar de meid, doch dan eensklaps zei ze met een wilde stem: „Gauw, Jansje, gauw. Haal den dokter." De meid ijlde weg.

Heel kort daarop kwam zij al terug met den geneesheer, die in de buurt woonde. Juist was Pop stil geworden, maar bijna te stil, zoo leek het de moeder. Amechtig lag het kopje met de twee bruine vlechtjes op het hoofdkussen, de oogjes sloten zich, de kleine mond ademde snel en wild als de kleeuw van een visch. Voor het bed zat de dokter, hij zag Pop en vroeg tegelijkertijd de moeder uit, die trouwens maar luttel te antwoorden wist.

Pop had al een week lang over buikpijn geklaagd, en haar gestel was werkelijk wat in de war, maar omdat ze vroolijk en beweeglijk als altijd bleef en er heel niet slecht uitzag, meende de moeder niet, dat het ernstig wezen kon. De plotselinge aanval van pijn daareven had haar zelf nameloos doen schrikken. Na nog eenige vragen aan de moeder, onderzocht hij vluchtig het kind. Ernstig schudde hij het hoofd dan eens.

„Het is mogelijk dat ik me vergis, mevrouwtje," zei hij, „maar het is het best, dat ze direct naar het ziekenhuis wordt overgebracht. Maak u nu niet te bezorgd. Ik kan me hèèl wel vergissen. En ik hoop dat van harte. Maar het kan wezen, dat ze geopereerd worden moet. Misschien ook niet. Maar laat ons het gewisse voor het ongewisse nemen...."

De moeder, ten prooi aan een heftige ontroering, knikte eens ten blijke dat ze den geneesheer alles overliet, in blind vertrouwen.

En zoo geschiedde het, dat reeds na een kwartier een rijtuig voor de deur stond, en het zieke kind, goed toegestopt, met uiterste behoedzaamheid door den dokter en de moeder er heen gedragen werd om naar het ziekenhuis te worden gebracht. In voorzichtige bewoordingen trachtte de dokter onderweg haar, die daareven zoozeer ontdaan was, moed in te spreken, doch mevrouw Hekman had, in het aangezicht van het dreigend doodsgevaarvoor het beminde kind haar geestkracht weer hervonden, en: „Ik ben kalm, dokter, ik ben op alles voorbereid" antwoordde ze met een droef-ernstige berusting. Teeder hield ze het op de bank liggende meisje bij de hand, en roerde niet gedurende den rit.

Eensklaps zei ze: „De vader moet ook gewaarschuwdworden."

De dokter keek wat vreemd.

„Wij leven gescheiden van elkaar," deed mevrouw Hekman op nerveuzen toon, „wilt u hem laten waarschuwen, voorzichtig laten waarschuwen, want hij houdt ook heel veel van Pop." De dokter beloofde alles te laten weten aan mijnheer Hekman, van wien hij zich door mevrouw het adres geven liet.

In het ziekenhuis werd het kind al dadelijk op een kamer nabij het operatievertrek gebracht, de dokter sprak met den geneesheer-directeur eenigen tijd, en twee artsen kwamen dan binnen om Pop te onderzoeken. Hunne bevinding bleek dezelfde als die van den huisdokter; ook hun oordeel was: „dadelijk opereeren" De moeder hoorde bleek en zwijgend hun uitspraak aan, en knikte toen eens nauw merkbaar met het hoofd. Ze was bleek en stil, ze schreide niet, maar er was, zooals zij daar op een stoel nabij dat bed zat, iets aan haar, iets onnoembaar droevigs, iets als had zij verder reeds van alle levensgeluk afgezien.

De dokter ging nu mijnheer Hekman voorbereiden, beloofde haar dadelijk, alleen of met den vader, terug te komen. Zwijgend knikte zij eens, zonder op te zien. Haar blikken waren onwrikbaar vast aldoor op het kind gericht, dat benauwd ademde, doch niet meer gilde, en als uitgeput was. Zij was alleen met Pop gelaten, en zat maar beweegloos

(*Zie vervolg op pag. 10*).

Jeruzalem — Gezicht op den Via Dolorosa (Weg der Smarten)

Jeruzalem — de Heilige Stad, hoofdplaats van het Heilige Land, van waaruit in den Kerstnacht de boodschap van het: „Vrede op Aarde" tot ons gekomen is. Vrede op aarde — het lijkt in dezen tijd een bittere bespotting, een wreede ironie, dat thans in dit land de legers zich gereedmaken om elkaar te bekampen. Maar dit mag en kan ons vertrouwen niet schokken, want toen, nu ruim 19 eeuwen geleden, dat woord van: „Vrede op aarde" verkondigd werd, was het eveneens om een nieuwe periode voor de menschheid te boodschappen: uit een tijd van onderlinge verdeeldheid moest, door deze boodschap, een tijd van hoogeren vrede ontstaan: niet een vrede als tegenstelling van oorlog, maar een vrede die beteekent een welbehagen van de menschen in elkaar, een vrede die verdraagzaamheid beteekent. En zoo is het ook thans. Na deze geweldige worsteling, die in vele opzichten een verwording is, zal het „Vrede op aarde" in de diepere en hoogere beteekenis meer dan ooit vernomen en gewaardeerd worden als een tegenstelling en reactie op hetgeen thans is. Want dit vooral mogen wij nooit vergeten dat het „Vrede op aarde" is gegeven als een woord voor *alle* tijden.